
Nebezpečné známosti

J.D. Robb

Eva prožila klidnou neděli, kterou vyrovnala večírek, společnost, nezávaznou konverzaci a nóbl boty. Jelikož jí do klína nepřistála žádná čerstvá vražda, strávila den, jak nejrozumněji mohla.

Přispála si, pomilovala se s Roarkem, dala si palačinky, pětikilometrový virtuální běh po pláži a zaposilovala si, dokud ji svaly neprosily o slitování. Vše vyvrcholilo lekcí s mistrem bojových umění, plaváním a bazénovým sexem.

Potom si zdřímla s kocourem.

Nakonec si udělala radost hodinou na střelnici – byla rozhodnutá, že až bude soutěžit s Roarkem, natrhne mu ten jeho pěkný irský zadek. Po příjemné večeři u krbu se k tomu pěknému irskému zadku přitulila s mísou máslového popkornu, aby sledovala film, kde spousta věcí vyletovala do povětří.

Na oslavu dne, během něhož se jí neozval dispečink, nechala Roarkea, aby se s ní ještě jednou pomiloval. A usnula.

V pondělí se vydala na ústředí osvěžená, vzpružená a s nepatrnými výčitkami svědomí, že dala přednost spánku před vyřizováním papírů.

Nejela natolik brzy, aby se vyhnula vážnoucí dopravě nebo řidičům, kteří ztratili poslední zbytky svých už tak nepřilíš velkých schopností, protože ulice skrápěl jemný déšť a bičoval březnový vítr. Eva to nicméně považovala za vhodný začátek dne naplněného policejní prací.

Síla větru navíc nedovolila vzlétnout reklamním vzducholodím. Byla příjemná změna posouvat se zácpou bez toho, aby poslouchala halekání o časně jarních výprodejích a slevách na pozdně zimní zájezdy někam do horoucích pekel.

Co vlastně bylo za roční období? Časné jaro, nebo pozdní zima? Proč se březen nedokáže rozhodnout?

Mohla by být optimistka a přiklonit se k časnému jaru. Nesněžilo, nepadal sníh s deštěm a nebyla námraza. Na druhou stranu byla na tom kvílejícím větru pořád zatracená zima a obloha se mohla kdykoliv rozhodnout, že je zasype sněhem.

Optimisté se navíc obvykle dočkají toho, že jim zklamání vymáchá obličej v bahně.

Takže pozdní zima, usoudila, když zastavila na svém parkovacím místě v garáži policejního ústředí. Vyjela nahoru, potěšená, že má celou hodinu před začátkem směny.

V hlavní místnosti oddělení vražd uviděla Santiagu, jak sedí za svým stolem.

„Dostali jste nějaký nový případ?“

Vzhlédl k ní unavenýma poldovskýmá očima. „Jo. Carmichaelová šla do denní místnosti pro trochu atomového kafe. Pouliční eleska si nabrnkla chlápka, kterej chtěl vyhulit. Z domluvy sešlo, když se přesunuli do prostoru před dveřma do Canalu, což je obvyklý místo pro takový kratochvíle, a tam našli mrtvolu. Chlápek zmizel, ale eleska zodpovědně vyhledala policejního androida.“

„Kdo je mrtvý?“

„Dealer s nelegálníma látkama, kterej je sám často užíval. Eleska ho poznala – vídala ho na ulicích a viděla ho, jak se dohaduje s místním feťákem zhruba hodinu před tím, než vyšla ze sousedního bytu, kterej je její základnou pro zevrubnější služby. Jméno toho feťáka nezná. A my jsme to vyfasovali.“

Ohlédl se na detektiva Carmichaelovou, která právě vyšla z denní místnosti se dvěma hrnký poldovského kafe. „Jo, můj životabudič.“ Santiago se chopil jednoho hrnku a napil se z něj. „Když jsme dorazili na místo, už tam bylo pár dalších elesek. Konverzují a jedna z nich najednou přijde se jménem. Ta první eleska prej podle ní určitě myslela Dobbera. Podle svědka jde o lůzra, kterej se asi tak před dvěma měsíci přistěhoval do stejny budovy, před kterou našli mrtvolu.“

Santiago kývl na Carmichaelovou, ať pokračuje.

„Takže jsme nechali policejní androidy – zavolali jsme ještě jednoho – s mrtvolou a svědkem a zašli jsme za Dobberem. Byl ve svém bytě, v sedmém nebi po dávce, kterou sebral tomu dealerovi poté, co ho bodl do krku. Ten kretén měl u sebe pořád nůž, poručíku.“

„Pokusil se s ním na Carmichaelovou zaútočit,“ doplnil Santiago. „Tak jsme to přidali k obviněním, i když při tom útoku padnul na ksicht.“

„Zamotaly se mu nohy. Krev na kudle odpovídá oběti. Kretén se ve výsledkové místnosti přiznal za necelých deset minut. Tvrdil, že ho musel zabít, protože předražoval zboží. Šlo o princip.“

„Takže je to vyřešené.“

„A převázané stuhou,“ potvrdila Carmichaelová. „Ten blbec má trestní rejstřík delší než vaše nohy. Právě vyšel z vězení, kde byl za napadení. Když se všechno sečte, tentokrát půjde za mříže na doživotí.“

„Dobrá práce.“

„Většinu odvedly elesky. Jste tu brzy. Něco se děje?“

„Papírování.“ Eva už se začala obracet k odchodu, ale ještě se zamračila na Santiaga. „Já myslela, že jste hrál baseball, ne...“ Zakomíhala prsty nad pomyslnými klávesami.

„Oboje. Chtěl jsem hrát baseball – byl to můj život. A rodiče na to, jasně, hraj si, jak chceš. Pokud budeš nosit dobrý známky, budeš se vyhejbat malérům a rok se budeš učit na piáno u tety. Teta je pěkná megera, takže to, že jsem přistoupil na dohodu, znamenalo, že chci ten baseball hrát opravdu hodně. Ukázalo se, že mě baví i muzika, a tak jsem u ní zůstal.“

„A teď jste polda.“

„Polda, co umí hrát baseball, válí na klávesy a zahrál si se zatracenou Avenue A.“

„A vy zpíváte,“ řekla Eva Carmichaelové.

„Když se dostanu ke karaoke, jsem nejlepší. A teď jsem si zazpívala duety s Mavis a Jakem. Velká noc, co, parťáku?“

Santiago si s ní přitukl hrnkem. „Měli bysme založit poldovskou kapelu. Nazveme ji Odznak.“

Eva se vzdálila.

Ve své klidné pracovně si naprogramovala z AutoChefa kávu a usadila se za stolem. Jelikož policejní práce nespočívá jen v zatýkání kreténů, kteří zabíjejí kvůli dávce drog, ponořila se do harmonogramů, požadavků na vybavení, hlášení a rozpočtů. Rozpočet vyžadoval další kávu, ale Eva měla pocit, že slušně pokročila, než uslyšela, jak se k jejím dveřím blíží klapot kozaček Peabodyové.

„Santiago říkal, že jste přišla brzy.“

„Kvůli papírování.“

„Dodělám hlášení o tom dvojitém případě, který jsme uzavřely v pátek. Páni, jsem ráda, že jsme ho dokončily před Nadininou párty. Byl to super večírek.“

Místo třpytivých šatů, které si oblékla na „super večírek“ a které jí zvedaly prsa, teď Peabodyová měla přiléhavé kalhoty a střizlivé sako. Tmavé vlasy si upravila do toho divného nahoru stočeného ohonu, který si zvykla nosit.

„Skoro jsme tam spolu nepromluvily,“ dodala Peabodyová.

„Většinu večera jste byla zaneprázdněná natřásáním pozadí.“

„Čím víc potřásáte zadkem, tím volnější jsou vám kalhoty. Navíc je to zábava.“

Evě zapípal komunikátor a na displeji si přečetla, že volá dispečink. „Zábava skončila.“

Během dvaceti minut Eva s Peabodyovou stály nad tělem, které leželo na schodech v druhém patře bytového domu. Budova vypadala, že kdysi sloužila jako skladiště, ale později byla přestavěna na obytnou. Žili tu především nízkopříjmoví obyvatelé a podle Evina odhadu byl dům slušně spravovaný, ale chabě zabezpečený.

Sousedé mrtvého označili jako Stuarta Adlera z bytu 305. Strážníci teď drželi obyvatele domu v uctivé vzdálenosti a Eva se sklonila k tělu, aby potvrdila jeho totožnost identifikátorem.

„Oběť je identifikována jako Stuart Adler, třicet osm let, bytem na této adrese. Svobodný. Rozvedený, bez potomků. Má tu nějaké tresty za výtržnosti v opilosti a veřejnou opilost. Dvakrát měl nařízenou odvykací kúru, a jelikož ještě není ani devět hodin dopoledne a já z něj cítím alkohol, je zjevné, že kúry nezabraly.“

Prohlížela tělo, jehož krví podlitě bledě modré oči na ni zíraly prázdným pohledem. „Má zlomený vaz. Podle zranění hlavy a krvavých stop to vypadá, že spadl ze schodů. A připočtete ten nůž, který mu pořád trčí z břicha.“

„Pachatel ho bodl,“ odhadla Peabodyová, „a silně do něj strčil. Adler pak spadl ze schodů. Jenže...“

„Jo, jenže. K bodnutí – otevřeným kapesním nožem – došlo až po pádu, jinak by zranění břicha krvácelo víc. Není to moc dlouhé ostří ani moc velká rána.“

„Udělal to Gary!“ zavolal kdosi shora.

„Cože? Blázníte?“

Ozvaly se zvuky hádky a Eva se narovнала. „Zůstaňte u těla,“ pokynula Peabodyové. „Zkuste odebrat z toho nože otisky. A uložte do sáčku na důkazy to jablko v rohu.“

Vystoupala po schodech, kde na sebe pokřikovalo zhruba půl tuctu lidí.

„Nechte toho!“ Varovně namířila prst na ženu s divokým pohledem a přílbou z vlasů, s níž by nepohnula ani březnová vichřice. „Kdo je Gary?“

„Gary jsem já.“ Muž, který zvedl ruku, měl krátký plnovous a hřívu hnědých vlasů se zlatými konečky. Na sobě měl tvídové sako, povolenou kravatu a košili rozepnutou u krku. „Gary Phizer. Byt 304. Naproti přes chodbu od... od Stuarta. Zavolał jsem policii. Zavolał jsem je já. Odcházel jsem do školy – jsem učitel – a uviděl jsem ho. Seběhl jsem k němu, ale viděl jsem...“

„V noci jste se prali!“ Přílbové vlasy probodávaly Garyho pohledem. „Vyhrožoval jste, že mu rozbijete hlavu.“

„Vyhrožoval jsem, že mu rozbiju televizi, Mildred, jestli ji neztlumí. Zase byl opilý,“ dodal směrem k Evě. „A měl puštěný nějaký film plný křiku a výbuchů. Bydlím přímo proti němu. Byly dvě hodiny ráno, když jsme se začali hádat. Předtím už jsem ho dvakrát požádal o klid. Vždycky ten film ztlumil, ale za chvíli zase přidal na hlasitosti. Jenom jsem se chtěl vyspat.“

„Došlo k potyčce?“

Gary nervózně přešlápl. „No... asi ano. Rozmáchl se proti mně. Minul a málem upadl. No dobře, skoro jsem ho praštil, a to jsem v životě nikoho neuhodil. Ale byl opilý a choval se jako hlupák. Jo, byl jsem našťvaný, tak jsme se pohádali. Řekl jsem mu, že jestli tu televizi neztlumí, vezmu si zatracený kladivo a rozmlátím mu ji na kousky.“

„Nenapadlo vás kvůli hluku zavolat na policii?“

Gary vzdychl. „To už jsem před časem zkusal – a nejsem jediný. Co by udělali? Vyzvali by ho, ať ji ztlumí, on by poslechl a možná i pár dnů vydržel sekát latinu. Pak by se zase opil a začalo by to nanovo.“

„To je pravda,“ potvrdila jakási žena, dosud v pyžamu a s dítětem v náručí. „S manželem jsme konečně dodělali zvukotěsnění na stěnu. Bydlíme v čísle 303. Když se Stu nametl – což bylo nejmíň jednou týdně –, byl nesnesitelný. Gary nikoho nezabil, Mildred, a vy to víte. Stejně jako ho nezabil můj Rolo a ten se se Stuem taky často hádal, než jsme to vzdali a dali si na stěnu zvukotěsnění.“

Zahrozila Mildred-Přilbovým vlasům prstem volné ruky. „Vy jste se s ním taky hádala, Mildred, stejně jako my všichni. Jako třeba rodina v bytě pod ním, protože když pil, dusal půlku noci po bytě. Nebo vrážel do věcí. Nemusela jste zrovna minulý měsíc zavolat zdravotníky, když jste uslyšela ránu a našla jste ho nataženého tady na chodbě? Upadl,“ dodala směrem k Evě, „a zlomil si nos. Buď se omráčil pádem, nebo ztratil vědomí z pití.“

Mildred si založila ruce na bujném poprsí. „Netvrdím, že to nebyl opilec a idiot, ale sám se do břicha nebodl.“

„Možná ano,“ odtušila Eva. „Peabodyová! Přineste sem to jablko.“

Peabodyová k nim vystoupala se sáčkem na důkazy, v němž spočívalo žalostně vypadající jablko, hnědnoucí v místě, kde z něj visel pruh slupky.

„Měl Gary rád jablka?“

Mildred se zalily oči slzami. „Jablko denně. To vždycky říkal. Snažil se je oloupat na jediný zátah. Prý to přináší štěstí, když se mu to podaří.“

„Čím je loupal?“

„Obvykle kapesním nožem. Ale Gary...“

„Sejmula jste otisky prstů z kapesního nože v těle, detektive?“

„Ano, madam. Patří oběti.“

„Ještě nejsme hotové, ale můžu vám říct, že – podle dosavadních důkazů a výpovědí – to nevypadá na vraždu. Zatím to vypadá jako nehoda. Pan Adler byl opilý a loupal si kapesním nožem jablko, když vykročil ze schodů. Výtah nefunguje.“

„Už čtyři dny,“ postěžovala si Mildred hořce. „Majitel...“

„Madam, nechte si to na jindy,“ přerušila ji Eva. „Zakopl, ztratil rovnováhu a nešťastně upadl. Při tom si zlomil vaz, poranil si hlavu a navíc měl tu smůlu, že přistál na otevřeném kapesním noži.“

„To by mu bylo podobné,“ zamumlala žena s dítětem.

„Vraťte se, prosím, všichni do svých bytů a nechte nás dělat naši práci.“

„Jsem rád, že jsem ho nepraštil,“ řekl Gary tiše. „Je mi líto, že jsem ho v noci označil za kterého, ale hlavně jsem rád, že jsem ho nepraštil.“

Přeložil Zdík Dušek